

Готово неприметно навикли смо се на то да у ово доба године пролазимо кроз период дубоких друштвених подела које настају као последица мучних расправа о друштвеном статусу хомосексуалаца. Фронт политичке борбе између заступника и противника „Параде“ је прилично стабилан. Добро је познато ко је за, а ко је против. Обе стране увек изнова инсистирају на мање-више истим предвидљивим аргументима, због чега јавност из године у годину бива све више заморена отрцаним и неуверљивим фразама које круже у медијима. Шта год да буде од ове, следеће, или било које будуће „Параде поноса“, једно је сигурно: друштвени сукоби и поделе које изазива „Прајд“ заменили су све претходне „српске поделе“ поставши поделе на основу којих можемо очитати све остале, увек актуелне и увек српске.

Поделе нам, као што знате, најблаже речено, не недостају. Премијер Дачић их је на ефектан начин набројао у свом свечаном експозеу овог лета поменувши, између осталог, партизане и четнике, грађанисте и националисте, вернике и невернике итд. Међутим, све те супротности као да су у последњих неколико година изгубиле уобичајену горчину, интензитет и актуелност у корист сада већ „најповлашћеније“ поделе – поделе на „педере“ и „нормалне“. У ово доба године о „педерима“ се изјашњавају дословно сви. Због њих наставници и ученици воде бесомучне расправе у учионицама, око „педера“ се свађају збуњени родитељи и нервозна деца, политичари се баве „дијагнозама“, свештеници куну ђавола. Јавни превоз, улица, спортска хала, касарна и болница, свако место је довољно добро да би се на њему испољила готово општа осетљивост на ову тему. Додуше, мало коме полази за руком да пронађе одговарајућу меру у својој одушевљеној хомоеуфорији или острашћеној хомофобији.

Подела на „педере“ и „нормалне“ све више постаје подела на „педере“ и Србе. Весна

Пише: Филип Грбић
понедељак, 01 октобар 2012 22:44

Пешић се недавно запитала „да ли је српски бити геј?“ Верујем да права формулација питања треба да гласи: да ли је „педерски“ бити Србин? На то крајње озбиљно питање би требало да нам одговоре ЛГБТ активисти јер једино од одговора на то питање зависи будућност њихове егзистенције у Србији. Ово питање за активисте може се разбити на низ потпитања. Колико вам је заиста стало до Србије? Да ли и вас, као нас, дубоко погађа и обавезује бурна и потресна историја наше земље? Да ли вам нешто значе наша застава, грб и химна? Навијате ли за наше спортисте када се такмиче против других земаља? Да ли и ви осећате одвратност према свакодневном изопачавању нашег језика у ком је уобличена стара и моћна књижевна традиција? Читате ли наше песнике? Да ли унапред мислите да смо ми свим суседима криви за све или сте попут нас склони да се о свему што се десило претходно добро обавестите? Укратко: можете ли да замислите себе и као Србе, а не само као „педере“?

Формално говорећи, ЛГБТ активисти стоје на становишту партикуларних, мањинских интереса, равнодушни према општем интересу заједнице (да не кажем националном интересу) и имају веома проблематичан легитимитет у оквиру заједнице хомосексуалаца. Њихове акције (укључујући и Прајд 2010) слабо су посећене и у њима учествују углавном исти људи, који су, услед недостатка интересовања и талента за било шта друго, од своје сексуалности направили посао. Такве активисте можемо назвати „професионалним педерима“. Али шта је са хомосексуалцима којима властита сексуалност није једина прекупација и који се осећају искрено постиђени због нелегитимног деловања активиста, тобоже, у њихово име? Универзитет, научне, уметничке и културне институције су одвајкада биле азил за ове људе који су у њима веома често давали огроман допринос уживајући у исто време заслужено поштовање и општу толеранцију за њихов начин живота. Постоје многобројни примери изузетних појединаца, који су случајно били и хомосексуалци и који су били успешно интегрисани у српски културни поредак. Шта нам смета код „професионалних педера“? Па управо то што се не баве ничим другим осим својом сексуалношћу, што су опседнути својим партикуларним интересима не хајући нимало за општи интерес заједнице, што су сами нетолерантни и неспособни за уравнотежени дијалог са неистомишљеницима. Укратко,

активисти би да критикују цео поредак, а да претходно нису обавили нужну самокритику.

На основу активистичких текстова, изјава, саопштења, перформаса и слично, можемо закључити да „бити геј“ значи бити некакав космополита, то јест бити становник једног скученог „Космополиса“ у ком, да бисте били „конкурентни“, морате пристати на основне вредности: крпице, распродаје, фитнес, журке, интернет, поп музику и промискуитет. То све не би био проблем кад би гејеви тражили права од „Космополиса“. Међутим, они одређена права траже од Републике Србије – стварне историјске творевине која је израз хиљадугодишње државотворне тежње српског народа који је у име тог великог повесног подухвата поднео страховите жртве. Шта су активисти спремни да дају Србији? Да ли и они желе да допринесу опстанку те старе државе која пролази кроз један од најтежих периода у својој историји? Мислите да сам неозбиљан? Не, само се питам не основу чега ЛГБТ активисти очекују да буду прихваћени у друштву кад не само да сами не прихватају него чак и подривају основне вредности на којима почива ова земља.

Слоган за овогодишњи „Прајд“ („Љубав, вера, нада“) је непристојан и провокативан. Јасно је да ту нема хришћанске понизности већ једино ароганције и бахатости. Активисти се радују гостовању Јелка Кацина који иначе не пропушта прилику да понизи Србију, њене представнике и све њене грађане. Мислите ли да је Кацину стало до ЛГБТ особа у Србији? Њему је једино стало до тога да иритира наше власти и нашу јавност, а Прајд је само још једна згодна прилика да се то уради на ефектан начин. Замислите када би некакви идеални активисти с искреним гнушањем одбили Кациново гостовање под образложењем да се ради о политичару који вређа осећања људи у Србији. Какву би то дивну „грешку у систему“ направило! Међутим, то би били одговорни активисти, они који би знали да борба за ЛГБТ права у Србији мора да тежи *узајамном признавању* народа и „педера“, а не једностраној демонстрацији гађења према „безубој, затуцаној и смрдљивој маси крволока“. Да ли ћете сваке године излазити на улицу само да бисте нам то поново набили на нос?

У Америци „бити геј“ не значи „не бити Американац“. Хомосексуалци тамо имају своје цркве, иду у војску, плаћају уредно порезе и, уопште, учествују у животу својих заједница. Пошто хомосексуалци у Америци више нису претња за поредак, држава их

„Парада“ као нови фронт српских подела

Пише: Филип Грбић

понедељак, 01 октобар 2012 22:44

све више признаје као равноправну и продуктивну друштвену категорију. Другим речима, ако пристајете на основне вредности друштва у ком живите, друштво ће вам пре или касније гарантовати правну једнакост и заштиту.

Сетимо се јединог „успелог“ Прајда 2010. године. С једне стране кордона: престрављена група коју чине либерална булумента, евробирократе, квази-левичари и други пробисвети. С друге стране кордона: беспослена омладина из околине Београда која нема никакву перспективу јер нема ни адекватне квалификације, ни новца за даље школовање, ни културне центре или књижаре у својим напуштеним варошима где царује дрога. Резултат: ниједан хомосексуалац није повређен али су запаљене просторије ДС-а и СПС-а које *de facto* заступају интересе пословно-политичке олигархије. Па је тако „разуларена хорда десничара“ показала изненађујућу класну свест и очигледан револуционарни импулс, док су се ЛГБТ активисти испоставили као пуки службеници западног империјализма. Онај фамозни транспарент у геј поворци, на ком је писало „смрт држави и капитализму“ бизаран је пример политичке незрелости читаве једне генерације београдских лезилебовића. Да није било капитализма, они не би водили тај толико *cool* начин живота у толико *cool* геј поворци, а да није било државе – тог дана би их прегазила маса бесних револуционара.

Кажете да сте за „љубав“ али нас не волите. Суштина љубави почива у давању. Досад сте јасно рекли шта хоћете да добијете, али још увек није јасно шта сте спремни да дате.